

TESSA AFSHAROVÁ

ZLODEJKA Z KORINTU

„Biblickým
príbehom nik
nevdýchne život tak
ako Tessa Afsharová.“

MACOMBEROVÁ
DEBBIE

ZŁODEJKA Z KORINTU

TESSA AFSHAROVÁ

ZLODEJKA Z KORINTU

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
Thief of Corinth:

©2018 by Tessa Afshar

Vydavateľ:

Tyndale House Publishers, Inc.,
351 Executive Drive, Carol Stream,
60188 Illinois, United States of America
Translated by permission.

Slovenské vydanie:

©2019 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zdenka Buntová

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

V knihe sú uvedené citáty
z týchto diel:

Publius Ovídius Naso: *Premeny*.
Citované z: Turčány, Viliam: *Preklady*.
Slovenský spisovateľ, 1980, str. 11.
Publius Ovídius Naso: *Lieky proti láske*.
Slovenský spisovateľ, 1964.
Preložil V. Mihálik.
Publius Ovídius Naso: *Umenie milovať*.
Slovenský spisovateľ, 1971.
Preložil V. Mihálik.

Originál obálky:

© Shane Rebenschied. All rights reserved.

Foto autorky:

© 2015 by Matthew Murphy

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Tlač:

Alfaprint, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89993-08-6

*S vrúcnou spomienkou na našich drahých
Faršída a Alanu venujem
Faeghovi, Noureen, Ramin, Linde, Christianovi,
Alexandre Hakimovcom,
svojej druhej rodine vo viere, priateľstve a láske.*

PROLÓG

RAZ SI SA MA OPÝTAL, ako sa zo ženy ako ja mohla stať zlodejka. Mala som všetko – otcovu lásku, nádherný domov, driečneho nápadníka. Prečo som sa odvážila prekročiť zákon a uchýlila sa k zločinu?

Mohla by som zľahčovať a zvaliť to na nespavosť. V tú osudnú noc som nevedela zaspáť, vstala som z postele a išla si urobiť odvar z koreňa valeriány. A vtedy som uvidela otca. V hustej tme vykĺzol z bočných dverí do uličky za domom.

Môj otec mal tajomstvo a ja som sa ho v tú noc rozhodla rozlúštiť. Tajomstvo také ťaživé, že ho manželstvo mojich rodičov neuneslo.

Cestou cez nádvorie som schytila starý plášť, zahalila som sa doň a vydala sa za otcom. Klukato prešiel toľkými uličkami, až som stratila predstavu, kde sme. V tú noc bolo nebo zatiahnuté, otec nezbadal, že idem za ním.

Napokon zastal. Oblaky sa pretrhli a v slabom svite sa dali rozoznať obrysy okolitých vĺ. Boli sme v zámožnej časti mesta.

Pohostinní Korint'ania nechávali cez deň dvere dokorán. Na noc sa však zatvárali na závoru, jednak pre bezpečnosť, jednak ako znamenie, že nie je vhodný čas na návštevy a obyvatelia sa uložili spať. Ako sa dalo očakávať, aj dvere tejto vily boli zamknuté.

Schovala som sa za krík. Čo má otec v úmysle? Zaklope a zobudí celý dom? Vtom spoza opaska vytiahol kus látky a zamaskoval si ňou tvár.

Zhíkla som. Chce si z majiteľa domu vystreliť? Alebo sa má tajne stretnúť s nejakou ženou? Nebol ženatý a na svoj vek vyzeral

výborne. Nad jeho súkromným životom som sa nikdy nezamýšľala, lenže predstava, že ide na pikantnú schôdzku s nejakou ženskou, sa mi protivila. Mala som sa zvrtnúť a bežať domov, no čosi ma držalo na mieste.

Otec zamieril k ohrade okolo vily, s obdivuhodnou pružnosťou sa vyšplhal na blízku vrbu a preskočil na hrebeň múra. Potom sa zachytil konára stromu, čo prečnieval zo záhrady, vyšvihol sa do koruny a zmizol mi z dohľadu.

Zamyslela som sa. Prečo sa zakrádal mestom uprostred noci? A čo tá maska? Prečo nebadane vnikol do cudzieho domu? Odpoveď sa ponúkala sama, no odmietala som jej uveriť.

Nedokázala som odhadnúť, ako dlho tam čakám. Koľko času uplynulo od chvíle, čo preliezol plot? Hodina? Menej? Nijaký poplach sa nestrhol... zatiaľ. Zmocnila sa ma úzkosť. Čo tam robí? Čo ak ho prichytili? Opustila som skrýšu, prikradla sa bližšie k vile a bleskovo sa rozhliadla. Nikde nikoho. Podkasala som si tuniku a plášť, vyliezla na ten istý strom, učupila sa v konároch, no ani odtiaľ som nič nevidela, čo ako som napínala zrak.

Oprela som sa čelom o kmeň. Čo teraz? Budem čakať? Mám ho ísť hľadať? Vtom sa ozval dupot viacerých párov nôh.

„Hej, ty tam!“ skríkol drsný mužský hlas. „Ani sa nepohni! Stoj, vravím!“ Dlane sa mi spotili od strachu, že ma stráže zbadajú, a chcela som zoskočiť, no pri pohľade, čo sa mi naskytol, mi zamrzla krv.

Otec bežal smerom k ohrade, za ním obrovský muž s vytaseným mečom. Dobiehal ho. Odhadla som vzdialenosť, čo otca delila od múru, a čas, ktorý by potreboval, aby vyliezol a preskočil na druhú stranu. Nemohol to stihnúť.

Otca chytia a ja, bezmocne učupená medzi konármi, sa budem prizerať, ako ho zabijú.

Takže tak. Zvyšok príbehu už poznáš.

Mohla by som obviňovať otca, že mi v tú noc dal príklad, ktorým zničil moje najlepšie zámery, pretože keby sa nepokúsil vylúpiť tú vilu, nikdy by som sa nedala na kradnutie.

No rozhodnutia, ktoré nás dovedú na zlé chodníčky, mávajú zamotanejšie korene.

V mojom prípade to boli tisíce slov vyrieknuté mojím starým otcom, keď som žila v jeho dome – štiplavých a nemilosrdných. Alebo tisíce výrazov, ktoré nikdy nevyšli z úst mojej mamy – vlúdnych a láskavých, ktoré by pohladili moju zranenú dušu. Vinu by som mohla hľadať aj v rokoch prežitých v Aténach, kde som sa pre svoju rodinu stala neviditeľnou – bola som iba dievča vo svete ovládanom mužmi.

No obaja vieme, drahý Pavol, že najväčší diel viny nesiem ja sama.

Ja som sa rozhodla. Namiesto toho, aby som sa z rán utržených v detstve usilovala poučiť a vyliečiť, využila som ich ako dôvod robiť si, čo chcem.

A potom si ma naučil milovať.

Tento list píšem, sediac pri pohrebnej hranici. Spomienky na mňa útočia, oheň blčí a spaľuje kosti človeka, ktorého som nedokázala ľúbiť. Keď mi nos naplnil pach spáleniny, spomenula som si na Tvoje slová: „*Láska nikdy nezanikne.*“ A v tieni žiary, čo s takým dychtivým hladom pohlcuje ľudské telo, ma utešuje iba pomyslenie, že existuje láska, ktorá nás neopustí. Láska, ktorá spojí, čo sa mojou vinou rozdelilo.

ČASŤ 1

Odhalenie

*A keď sa ho spýtajú: „Čo sú to za rany medzi tvojimi rukami?“ –
odpovie: „Tie mi zasadili v dome mojich milých.“*

ZACHARIÁŠ 13, 6

JEDEN

PRVÝ RAZ SOM VYLIEZLA CEZ OKNO a po prstoch sa prekradla spiacim domom v jednu jasnú mesačnú noc, keď som utekala z domu. Výraz *domov* by bol v tomto prípade prehnaný. V aténskej vile nášho starého otca som sa na rozdiel od svojho brata Dionýza nikdy necítila doma. Tá pyšná bašta gréckych tradícií sa mi na osem smutných rokov stala väzením, pascou, z ktorej sa nedalo uniknúť, blázincom, v ktorom jeho obyvateľom priveľa filozofie a prastarých zásad pomútilo mozgy. Nikdy to nebol môj domov.

Mojím pravým domovom bola otcova vila v Korinte.

V tú noc som sa rozhodla prekonať všetky prekážky a dostať sa k otcovi do Korintu za každú cenu. Mala som šesťnásť, vyliezť z okna na poschodí bola pre mňa hračka. Predo mnou bol Korint, môj otec a sloboda. A dolu na mňa ticho a oddane čakal môj nevlastný brat. Teodotus mi stál po boku pri všetkých mojich výčinoch, nech by boli čo ako bláznivé a nebezpečné.

Teraz čakal dolu na nádvorí a dával pozor, kým som sa spúšťala po balustráde pred mojou izbou. V jednom okamihu mi nohy viseli bez opory, podo mnou iba tma a vzduch. Po kúštičkoch som sa presunula doľava, kým som prstami na nohách nenašmátrala konár vavrínového stromu. Pustila som sa a skočila do voňavého lístia. Čo tam po škrabancoch! Po tom strome som lozila často – no vždy za denného svetla a vždy zdola nahor. Teraz som naň skočila zvrchu s nádejou, že ma konáre zadržia alebo sa stačím zachytiť, aby som si pádom na antickú mramorovú dlažbu nedolámala kosti.

Prsty ma nezradili, akýmsi šiestym zmyslom našli pevnú oporu a zachytili ma. Potom som už bleskurýchle skĺzla po kmeni na zem. Keby to videla mama, bola by zhrozená, uškŕňala som sa v duchu.

„Mohla si si dolámať väz,“ zasipel Teo cez zaťaté zuby. Bol v mojom veku, ale zdal sa aspoň o desať rokov starší. Ja som vedela vykypieť ako vriaca voda, Teo sa ničím nedal vykoľajiť, v búrkach života bol mojím pevným bralom.

Pozrela som naňho a odfúkla si. Napätie zo mňa opadlo, stuhnuté plecia sa mi uvoľnili. „Ale nedolámala som sa, ako vidíš.“ Schytila som batoh, ktorý mi zbalil. „Cez bránu?“

Pokrútil hlavou. „Agis sa dnes večer výnimočne neopil.“ Obaja sme sa zadívali na otroka spiaceho na rohoži krížom pred vchodom. Hlasné chrápanie prehlušovalo aj spev cikád.

„Ak to s cestou do Korintu myslíš vážne, obávam sa, že takýchto krkolomných kúskov ťa čaká viac,“ povedal Teo stíšeným hlasom a pristúpil bližšie, takže som rozoznala líniu jeho podlhovastej tváre. „Či uspeješ, alebo nie, Ariadne, ak sa o to pokúsiš, nič už nebude ako predtým. Ešte si to môžeš rozmyslieť.“

Namiesto odpovede som zamierila k vysokej murovanej ohrade, čo sa týčila okolo domu ako neoblomná stráž. Starý otec urobil všetko, aby som tam nemohla zostať. Už dávno som mala vziať nohy na plecia.

Pohľadom som zmerala odstrašujúco vysoký múr. Bez pomoci naň nevyleziem. Otroci nechali pri fontáne v strede nádvorja masívny kamenný mažiar. Bol mi takmer po pás, dal by sa využiť, no ukázalo sa, že je ťažší, než sme predpokladali. Ťahať sme ho nemohli, narobil by hluk, museli sme ho nadvihnúť. Svaly na rukách mi horeli. Asi v polovici cesty sa mi mažiar vyšmykol a s hlasným buchnutím dopadol na mramorovú dlažbu.

Otrok sa pomrivil a sadol si. V mihu sme sa hodili na zem do tieňa za mažiarom. „Je tu niekto?“ rozospato zamumlal Agis.

Vstal, rozhlíadol sa, potom urobil niekoľko krokov naším smerom. Nohou sa takmer dotkol môjho pleca. Ešte kúšтик a zavadí o mňa. V ušiach mi pulzovala krv, moje pľúca zabudli dýchať.

Bola to moja jediná šanca dostať sa na slobodu. Ak Agis urobí poplach a nájdu nás, starý otec ma strčí pod zámku do ženskej časti domu a dá ma strážiť, kým sa nepodvolím jeho plánom. Mal proti mne dokonalú zbraň. Chcel ma vydať za toho šialeného Draka, a keby som odmietla, kruto by sa vyvíšil na Teovi. Neboli to plané vyhrážky. Starý otec mal myseľ z nabrúsenej ocele a rovnako tvrdé srdce. Výčitkami svedomia, že mučí nevinného, by sa určite netrúpil. Tea by dal zbičovať a pri každej rane by zdublikoval, že za to môžem ja, lebo som odmietla splniť príkaz.

Osud nám nečakane zoslal na pomoc kocúra Herodota. Ten kocúr bol tulák, no zdržiaval sa v blízkosti domu, pretože s Teom sme si to vyhladované chúďa tajne adoptovali a krmili ho. Moja mama to síce zakazovala, no Herodotus bol zdatným lovcom myší a inej hávede, a tak sa otroci tvárili, že našu neposlušnosť nevidia.

Chýbal posledný krok a Agis by ma objavil, no vtom mu Herodotus prebehol po nohe.

Otrok skríkol a uskočil. „Potvora! Ešte raz ma zobudíš, rozrežem ti brucho a tvoju mrcinu hodím vranám!“ So šomraním sa znova uložil na rohož. Ani sme sa nepohli, kým sa v tichu noci znova nerozľahlo chrápanie.

Obozretnejšie sme nadvihli mažiar a preniesli ho k múru, tentoraz bez nehody.

Batoh som prehodila na druhú stranu, vyliezla na mažiar a opatrne som sa postavila na okraje. Ani sme nedýchali, keď sa zaknísal a zaškrípala na kamennej dlažbe. Agis našťastie chrápal ďalej.

Zachytila som sa okraja múru a pokúsila sa vytiahnuť nahor. Dlane som si doškriabala o tehly, ramená a chrbát ma pálili, keď som prstami na nohách šmátrala po starých tehlách a hľadala oporu. Ešte posledný kúsok a sedela som hore.

Potom vyliezol na mažiar Teo. Pohyboval sa potichu ako mačka, jeho nohy v koženej obuvi nespôsobili žiadny hluk. Naklonila som sa a podala mu ruku. Pomoc bez váhania prijal, chytil sa ma za zápästie a vyštveral sa nahor. Chvíľu sme sa na seba usmievali, uveličení malým víťazstvom, no keď sme pozreli dolu, smiech nás prešiel.

„Skočiť nemôžeme, je to privysoko,“ usúdil Teo.

Z uličnej strany stál pri bráne podstavec so sochou Atény. Starý otec ňou vzdal hold svojmu vzácnemu mestu a jeho božskej patrónke. Otroci nechávali pri podstavci celú noc horieť malú olejovú lampu. Preliezla som po hrebene múru, kým som nesedela rovno nad kamennou Aténou.

Zavesila som sa na vonkajšiu stranu plota a snažila sa dočiahnuť podstavec tak, aby som sochu nezrazila. Bála som sa, že zobudím Agisa, aj hnevu bohyne. Môj brat Dionýz síce neveril, že bohovia sú skutočné bytosti, ktoré sa pletú do osudov smrteľníkov, a tvrdil, že sú to iba symboly, ktoré nás majú učiť, ako žiť cnostný život, no ja som si taká istá nebola a bála som sa riskovať. Ak nejaká Aténa naozaj existuje, nebolo by dobré privolať na seba jej hnev, práve keď som sa púšťala do svojho životného dobrodružstva. A patrónkou hrdinských činov bola práve Aténa.

„Prepáč mi, bohyňa, nie je to z neúcty k tebe,“ zašepkala som, opatrne som položila nohy na podstavec a zoskočila na ulicu.

Teo to mal pri svojej výške ľahšie, no v poslednej sekunde zavadil o hlavu sochy a prevalil ju. Stačila som priskočiť a zachrániť ju pred pádom na dlažbu, no náraz do múru si vybral svoju daň. Chudera Aténa prišla o jednu ruku.

„Ty si tomu dal!“ zhrozila som sa.

Teo zdvihol odlomenú ruku a položil ju vedľa sochy na podstavec. „Odpusť, bohyňa,“ povedal a pohladkal ju. „Stále si krásna,“ dodal, a keď som zachytila jeho pohľad, obaja sme sa pustili do hysterického smiechu – od úľavy, že sa nám podarilo ujsť, a od strachu, či sa teraz bohyňa nezjaví a nepotrestá nás.

„Čo to tu stvárate?“ opýtal sa z tmy hlas ostrý ako šľahnutie biča.

Takmer som vyletela z kože, div som sochu nezrazila na zem. „Kto si?“ opýtala som sa roztrasená ako vyplašené srňa.

Hovoriaci pristúpil bližšie a lampička pri Aténiných nohách mu osvetlila tvár.

Keď som zbadala, že je to Dionýz, od úľavy som sa musela oprieť o múr. „Vydesil si ma na smrť!“ osopila som sa naňho.

„Čo to stvárate?“ opýtal sa znova a flochol na naše batohy a moje nezvyčajné oblečenie – široký plášť, ktorý som mala na sebe, bol totiž jeho.

Nezmohla som sa na slovo, len som preglgla. Utekala som od mamy a od starého otca, no opúšťala som aj milovaného brata. Dionýz bol dedov obľúbenec, náhrada za syna, ktorého nemal. Myslím, že vnuka mal úprimne a z celého srdca rád. Prejavoval mu nehu, akej sa mne alebo Teovi nikdy nedostalo. Dionýzov odchod by starý otec nenechal len tak, prenasledoval by nás ako lovecký pes aj do Hádesovej ríše, len aby svojho miláčika dostal späť.

Ak sa mi mal útek podariť, môj brat musel zostať v Aténach.

Dionýz má Atény rád, utešovala som sa. K starobylému mestu posadnutému puntičkársky presnými intelektuálskymi rozpravami a obdivom k filozofii sa na rozdiel odo mňa hodil. Atény mu vyhovovali lepšie než lahtikársky Korint. Ja som však bola ako pisár, ktorému z jeden plus jeden vyjde tri. Klamala som samu seba a ohýbala pravdu do niečoho, s čím som sa dokázala vyrovnáť.

Dionýz mal ešte brilantnejší mozog ako starý otec, v akademickej atmosfére Atén sa cítil ako ryba vo vode. No mal aj láskavé srdce po našom otcovi. Môjho brata odlúčenie od otca zronilo. Čo s ním bude, ak stratí aj mňa s Teom? Nevládala som na to myslieť. Vedela som, že túto ranu nezhojí ani majestát Atén, ani náklonnosť starého otca.

O plánovanom úteku som Dionýzovi nepovedala. Nahovárala som si, že z obavy, aby nás neprezradil starému otcovi, no skutočnou príčinou bola moja zbabelosť. Ako sa mu pozriem do očí, až sa dozvie, že ho opúšťame? Bála som sa výrazu jeho tváre. A teraz som ho videla.

Teo pristúpil bližšie. „Musí odtiaľto zmiznúť, Dionýz. Inak ju ten starý vlk donúti vziať si Draka za muža.“

Môj brat prestúpil z nohy na nohu. „Teraz zúri, ale časom určite vychladne.“

Zaškrípala som zubami. Ak šlo o starého otca, Dionýz bol slepý. Nevidel zlo, čo tomu starcovi kolovalo v žilách. „Vyhrážal sa, že

dá Tea zbičovať, ak si toho gaunera nevezmem. Za každú hodinu odmietania jeden štráf Teovej kože.“

„Čo?“ vyhrkli jednohlasne. Teovi som o vyhrážke nepovedala, aby si nemyslel, že utekám kvôli nemu. Určite by mi odmietol pomôcť.

„Nemá zábrany, ak ide o Tea. Alebo o mňa.“

„Mama...“

„Chytí mu stranu ako vždy. Skúsila ma niekedy brániť?“

Pošúchala som si líce, na ktorom mi mamina ruka zanechala modrinu, a keď som si spomenula, ako sa vtedy tvárila, zamrazilo ma.

Pred dvoma dňami k nám dokvitol na návštevu Drakón aj so svojím otcom. Popíjali, a keď vypili hádam za vedro silného vína, zaspali. V tú noc bičoval mesto strašný vietor, zavýjal v korunách stromov, dom pod jeho nápormi stenal. A potom sa spustil lejak, náhle a prudko.

Vstala som a potichu sa vykradla na nádvorie. Odjakživa som milovala búrky, tú nespútanú záplavu omývajúcu svet. Stála som v šľahajúcich prúdoch a radovala sa zo zriedkavého okamihu slobody.

Vtom ma upútal zvláštny zvuk. Najprv som si myslela, že to skučí vietor. Potom sa to ozvalo znova. Stuhla som. A potom to prišlo tretí raz, zmučený nárek, ostrý a prerývaný. Nespôsobil ho búrka. S búšiacim srdcom som sa vydala za zvukom k úzkemu prístrešku na opačnej strane nádvoría. Otvorila som.

Lampa, ktorú si doniesol so sebou, vrhala žltkasté svetlo do každého kúta. Oči mi padli na stonajúcu postavu ležiacu na zemi s rozťahnutými nohami a rukami. Na stehnách, na tvári, na bruchu sa jej leskla krv, klzká ako olej.

Bola to naša otrokyňa, doriadená na nepoznanie. „Alkmena?“ zhíkla som.

„Pani!“ zaúpela a rozkašľala sa. „Pomôž mi! Prosím! Pomôž mi!“

Pozrela som na muža, ktorý tam stál s kamennou tvárou. „To si jej urobil ty?“

Usmial sa, akoby som mu zložila kompliment. „Aspoň vieš, čo ťa čaká, krásna Ariadne. Aj ty dostaneš zopár príučiek, až budeš mojou ženou.“

„Tvojou ženou? Zošalel si? Okamžite odíď!“

„Tvoj starý otec mi ťa sľúbil. Celý večer sme to zapíjali.“ Pohl sa ku mne. Váľal dlhé kroky, priestor bol malý. Vzápätí sa týčil nad mnou. Schmatol ma za vlasy a pritiahol si ma k sebe. Prsty mu páchli krvou. Naplo ma. Bez rozmýšľania som zdvihla ruku a udrela ho do tváre. Zatackal sa a zvrieskol ako baba. „Môj nos!“

„Odpusť, Drakón. Mierila som na ústa.“

Vrhol sa na mňa so zaťatými päťami. Rozkričala som sa a uskočila. Plúca mám dobré, môj krik prehlušil aj skučanie vetriska.

Drakón zneistel. „Zavri papuľu!“

Vykríkla som ešte hlasnejšie.

Svaly na krku mu vystúpili. Zaváhal a znova sa na mňa vrhol. Myslela som, že ma zrazí k zemi. Úder však neprišiel, pretože do dverí sa vrútili Dionýz s Teom. Pri pohľade na Alkmenein stav zdúpneli a mne sa od úľavy podlomili kolená. Klesla som na dlážku vedľa otrokyne.

„Čo si to vyviedol?“ zachripel môj brat a očami ukázal na dievča, ktoré sa ani s mojou pomocou nedokázalo posadiť. „Ty odporná pandrava! Veď si ju prizabil!“

Teo ma objal okolo pliec. „Ty si v poriadku?“

Prikývla som a prekrížila ruky, aby nebolo vidieť, že sa mi trasú.

Vtom nenáhlym krokom vošiel starý otec, za ním mama. „Čo je to tu za krik? Prečo nedáte človeku spať?“ zavrčal a pošúchal si zarastenú sánku.

„Drakón ublížil Alkmene,“ vyhrkla som.

Mama nepovedala ani slovo, no mala aspoň toľko slušnosti, že pri pohľade na otrokyňu zhíkla.

„Požiadal ma o povolenie, či si to dievča môže vziať, a ja som súhlasil.“ Starý otec stisol pery, keď sa Alkmene skrútila a začala vracieť. „Priveľa si pil, chlapče. Vráť sa za svojím otcom.“

Drakón sa nepokúšal obhajovať, uklonil sa a vyšiel.